

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

IUBIREA RAPORTATĂ LA DUMNEZEU NE APROPIE DE TATĂL CERESC

DUMINICA A 19-A DUPĂ RUSALII

(Predica de pe munte.
Iubirea vrăjmașilor)

SF. CUV. CHIRIAC SIHAȘTRUL;
SF. MC. PETRONIA

În fragmentul citit astăzi din Sfânta Evanghelia de la Luca, capitolul 6, Mântuitorul Iisus Hristos vorbește despre o realitate veche, dar schimbând termenii. Domnul Iisus prezintă învățătura despre dragoste, dar nu raportată la oameni, ci raportată la legătura dintre om și Dumnezeu: „veți fi fiii Celui Preaînalt, că El este bun cu cei nemulțumitori și răi” (Luca 6, 35).

Pericopa citită astăzi la Sfânta Liturghie face parte din Evanghelia după Luca și se numește „a iubirii vrăjmașilor”. Acest fragment reprezintă o variantă mai scurtă a Predicii de pe munte, pe care o povestește pe larg Sfântul Matei în Evanghelia sa. În acest fragment, Mântuitorul trece în revistă manifestările dragostei pe care le împlinesc cei „păcătoși”, adică păgâni sau evrei îndepărtați de credință. Sfântul Luca își scrie lucrările direct în limba greacă, adresându-se în primul rând romanilor păgâni și evreilor din lumea largă. Acest fel de dragoste este o dragoste din interes, care de fapt doar răsplătește faptele celor apropiați, a rudelor și a prietenilor. Această dragoste este, în termeni uzuali, benefică și utilă. Dar Hristos cere de la cei care-L ascultă și care-L urmează altceva. Domnul Iisus ne ridică înțelegerea către un ideal mai înalt: dragostea ca dăruire de sine și ca nădejde. Dăruire de sine, pentru că nu așteaptă nimic în schimb, și nădejde, pentru că își pune toată speranța în Dumnezeu. Numai așa

dragostea devine desăvârșită, în sensul în care Dumnezeu este desăvârșit și, prin acest fel de dragoste, ne apropiem de El.

Atunci când rostește cuvintele acelea categorice, greu de îndeplinit și poruncitoare: „iubiți pe vrăjmașii voștri” (Luca 6, 35), Mântuitorul Hristos nu neagă experiența noastră de bun simț, care ne spune că acest lucru este imposibil cel puțin pentru majoritatea oamenilor, ci ne cheamă către idealul îndumnezeirii: „răsplata voastră va fi mare și veți fi fiii ai Celui Preaînalt.” Ceea ce la om este cu neputință, este cu putință la Dumnezeu, iar dacă Domnul Iisus ne-a poruncit o dragoste peste puterile noastre, atunci tot El ne va da, cu harul Său, puterea de a împlini această poruncă. Nu omul singur, ci ajutat de harul dumnezeiesc poate să biruiască propria mândrie și să-și iubească vrăjmașul. Împlinirea poruncii de a-i iubi pe vrăjmași este un criteriu al dreptei credințe. De aceea spune Domnul: „veți fi fiii Celui Preaînalt”, adică vom avea parte de harul Lui ca Fiu al lui Dumnezeu. Iar harul înfierii ne va ridica pe noi până la

iubirea vrăjmașilor.

Dacă vrem să găsim un punct de plecare mai apropiat de noi, putem să nu ne propunem să ne iubim vrăjmașii, dacă lucrul acesta ni se pare prea greu. Însă, urmând învățăturile și poruncile Mântuitorului Iisus Hristos vom ajunge să urcăm din treaptă în treaptă și vom vedea, la un moment dat, că se lucrează și această poruncă în ființa noastră. A-i iubi pe vrăjmași înseamnă, pe rând, a-i înțelege, a-i învăța, a plânge pentru ei, a ne ruga pentru ei și, în cele din urmă, chiar a-i iubi. Iubirea este o scară care se urcă treaptă cu treaptă. Știm că nu trebuie să urâm păcătosul, ci doar păcatul făcut de el. Nu sunt puține mărturiile de martiri care s-au rugat pentru cei care-i chinuiau. Nu sunt rare rugăciunile făcute și pentru cei care nu au ajuns încă să primească dreapta credință. Cu siguranță drumul nu-i ușor, dar trebuie să avem nevointă duhovnicească pentru a dobândi „harul înfierii” prin care strigă inimile celor credincioși: „Avva! Părinte!” (Romani 8, 5) ✦

Pr. Vlad-Alexandru Mîndru

CÂND CREDINȚA CREȘTINĂ NU MAI ESTE BINE PRIMITĂ ÎN ARENĂ

Campionul european și mondial la judo Nemanja Majdov a anunțat că Federația Internațională de Judo l-a suspendat pentru următoarele luni ca urmare a faptului că a făcut semnul crucii la unul dintre meciurile sale din timpul Jocurilor Olimpice 2024 de la Paris.

Acum 15 zile am primit decizia potrivit căreia am fost suspendat cinci luni de Federația Mondială de Judo (IJF) pentru încălcarea codurilor lor religioase. Mai exact, din cauza botezului (n.r. - semnul crucii pe care l-a făcut) la intrarea în meciul de la Jocurile Olimpice. Am interdicție să particip la toate turneele, taberele și pregătirile. Este adevărat, în scrisoarea de apărare cu privire la procedurile disciplinare nu am vrut să-mi cer scuze pentru botez și bineînțeles că nu am făcut-o, nici nu o voi face vreodată, deși nici nu știam cât poate fi pedeapsa”, a scris sportivul sârb într-un mesaj postat pe rețelele sociale în data de 15 septembrie.

Nemanja Majdov (28 de ani) a explicat ce înseamnă pentru el Dumnezeu, de ce nu și-a cerut scuze pentru gestul său: „Dumnezeu mi-a dat totul, atât pentru mine, în privat, cât și pentru cariera mea, și El este numărul unu pentru mine și sunt mândru de asta. Acest lucru nu se va schimba în nici o condiție. Slavă Lui și mulțumesc pentru tot! Pentru mine, personal, nimic nou, doar o pagină nouă în carieră și o nouă experiență de viață. Îmi pare rău că un sport atât de frumos și greu ca judo a ajuns la lucruri de genul ăsta. Dumnezeu mi-a dat o carieră grozavă, șapte medalii europene și trei mondiale. Când am început, am visat să pot lua măcar una din acele medalii mari și să reușesc în viața mea și a familiei mele, care a sacrificat totul pentru cariera mea. El ne-a dat mult mai mult și mi-a luat chiar prea mult ca să-mi plec capul în fața lor. Ne vom odihni până atunci, iar apoi ne vom întoarce cu ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos la un nou început și noi biruințe”.

Federația Internațională de Judo interzice sportivilor manifestările religioase. IJF a remarcat că sportivul a avut incidente anterioare care implicau comportament, încălcând Codul de etică IJF. Sportivul a fost avertizat printr-o scrisoare în aprilie 2018 și din nou în februarie 2022 pentru acțiuni similare. „De asemenea, trebuie menționat că sportivul nu a contestat niciunul dintre cele două avertismente, prin urmare, pretențiile sale de a nu cunoaște regula care interzice afișarea oricărui semn religios, politic, etnic sau de altă natură pe terenul de joc la judo, nu sunt exacte”, afirmă IJF.

Evident că satanismul de la ceremoniile de deschidere și de închidere ale Jocurilor Olimpice nu a scandalizat nici un oficial din lumea sportului. Însă, pe măsură ce se îngroașă satanismul, se înmulțesc și mărturisirile de credință din arena sportivă. Mărturisirea înseamnă mucenicie. Mai ales când este însoțită de persecuții. Ei sunt noii mucenici ai zilelor noastre.

Credința creștină a fost mărturisită la Jocurile Olimpice. Gimnasta americană Simone Biles, o catolică devotată, a atribuit succesul de la Jocurile Olimpice credinței sale creștine.

Mama tinerei se luptă cu dependențele, motiv pentru care, în trecut, Simone și frații săi au fost luați în plasament. Ulterior, copiii au fost înfiați de unul dintre bunici, care le-a oferit o educație creștină. La toate competițiile la care participă, Simone Biles poartă un rozariu în geantă. De asemenea, tânăra aprinde cu regularitate lumânări la icoana Sfântului Sebastian.

Încercările vieții ei nu au făcut decât să-i adâncească credința, tânăra atletă

simțindu-se „chemată de Dumnezeu” să depășească provocările și să-și continue cariera de gimnastică.

Tenismenul sârb Novak Djokovic, cunoscut pentru comportamentul său stoic, a izbucnit în lacrimi după ce a cucerit prima sa medalie de aur olimpică. El a îngenuncheat, și-a făcut cruce și i-a mulțumit lui Dumnezeu că și-a îndeplinit visul. De asemenea, într-un interviu anterior, Djokovic și-a scos de sub tricou crucea ortodoxă și a afișat-o cu mândrie.

Rayssa Leal din Brazilia, cea mai tânără medaliată la Jocurile Olimpice de la Tokyo, a continuat să-și împărtășească credința în timpul competiției de la Paris. După ce a câștigat o medalie de bronz la skateboarding, ea a transmis: „Iisus este calea, adevărul și viața” în limbajul semnelor, în timpul ceremoniei de medalieri.

Părintele Adrian Agachi, noul purtător de cuvânt al Patriarhiei Române, reacționează în cazul judoka-ului descalificat de la Jocurile Olimpice și pentru că și-a făcut Semnul Crucii: „Un campion mondial și european la judo a fost suspendat timp de 5 luni din orice activitate sportivă pentru că a făcut semnul crucii înainte și după încheierea unui meci al său de la Jocurile Olimpice... Gestul însemnării cu sfânta cruce a fost interpretat drept o încălcare a regulilor de concurs care interzic sportivilor să își afișeze credința religioasă.

Și totuși, un creștin se închină și înainte să lucreze și după ce a încheiat lucrul, și înainte să plece la drum și când revine acasă, dacă se așază la masă, dacă trece pe lângă o biserică. Și nu este vorba despre o „afișare” a credinței, de parcă ar dori să-și facă publicitate prin gestul în sine. Este vorba despre o invocare a ajutorului dumnezeiesc înainte de a începe ceva și o mulțumire adusă Celui Preaînalt după ce lucrarea în sine s-a încheiat.

Cu siguranță, sportivul de față nu a dorit să convertească mulțimile la creștinism sau să le impună celorlalți propria credință când s-a închinat înainte de concurs și după ce l-a încheiat.

El doar a cerut binecuvântarea lui Dumnezeu și a mulțumit.

Rezultatul? 5 luni de suspendare. Timp suficient să medităm la cât de ofensatoare a ajuns să fie considerată închinarea în public, la un concurs sportiv, dar și cât de liniștiți rămânem când multe alte păcate sunt proliferate, tot în public, chiar la deschiderea acestora concursuri”. ✝

ACOPERĂMÂNTUL MAICII DOMNULUI (1 OCTOMBRIE)

Prima atestare documentară a sărbătorii închinată Sfântului Acoperământ datează din secolul al V-lea, când împărăteasa Pulheria, soția lui Marcian (450-457), cere patriarhului Iuvenalie al Ierusalimului, în timpul celui de-al IV-lea Sinod Ecumenic de la Calcedon (451), să îi trimită moaștele Maicii Domnului pentru a le așeza în Biserica Panaghia din Vlaherne, ctitoria sa. Patriarhul Iuvenalie îi răspunde că în mormântul Maicii Domnului au fost găsite doar brâul și acoperământul său, Maica Domnului fiind ridicată cu trupul la cer. Împărăteasa aduce în capitală brâul și acoperământul, primul fiind așezat la Chalcoprateia (poarta de bronz), iar al doilea la Biserica Panaghia (a Preasfintei) din cartierul Vlaherne. Prin mijlocirea Maicii Domnului, ele au devenit protectoarele capitalei, în special în timpul invaziilor avarilor (626), perșilor (677), arabilor (717), rușilor (860), dar și în alte împrejurări.

Acoperământul era un articol vestimentar (Isaia 3, 17), păstrat cu strictețe și în perioada talmudică. Femeile purtau un văl sau un șal mai lung, ce le cădea pe umeri și pe spate. Acoperământul Maicii Domnului apare în icoane, începând cu secolul al V-lea, ca fiind împodobit cu trei stele, simbol al Pururea Fecioriei Maicii Domnului: înainte, în timpul și după Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Arătarea Maicii Domnului credincioșilor care se aflau în Biserica Panaghia din

**„Astăzi, poporul
cel binecredincios, luminat
prăznuim, umbriți fiind
prin venirea ta, Maica
lui Dumnezeu, și căutând
către Preacinstită Icoana
ta, cu umilință grăim:
acoperă-ne pe noi cu
Cinstitul tău Acoperământ
și ne scapă de tot răul,
rugând pe Fiul tău,
Hristos Dumnezeul nostru,
să mântuiască
sufletele noastre.” (Tropar)**

Vlaherne se găsește relatată în viața Sf. Andrei „cel nebun pentru Hristos” († 956) și în cea a ucenicului său Epifanie.

Minunea cu acoperământul Maicii Domnului s-a petrecut în timpul împăratului Leon cel Înțelept (886-912). În ziua de 1 octombrie a anului 911, în timpul unei privegheri de toată noaptea în Biserica Panaghia din Vlaherne, pe la ora 4 dimineața, Sf. Andrei și ucenicul său Epifanie au văzut-o pe Maica Domnului intrând în biserică, însoțită de Sfinții Ioan Botezătorul și Ioan Evanghelistul, precum și de alți sfinți. Ajunsă în mijlocul bisericii, ea a îngenucheat și a început să se roage atât de intens, încât lacrimile îi scăldau fața. După ce s-a ridicat de la

rugăciune, și-a scos acoperământul pe care l-a ridicat deasupra capului ei, așa încât să îi acopere pe toți cei prezenți în biserică. Cinstirea Sfântului Acoperământ s-a dezvoltat mai mult în Biserica Ortodoxă Rusă, încă din secolul al XII-lea; de atunci s-a extins în aproape toate Bisericile Ortodoxe.

În Biserica Panaghia din Vlaherne a stat Sfântul Acoperământ până în 1087. Temeliile acestei biserici au fost puse de către împărații Marcian și Pulheria, dar ea a fost terminată de Leon cel Mare (457-474), care a adăugat Hagiasma (un agheasmatar ridicat pe locul Izvorului Tămăduirii) și Lousma (Baia Sfântă, o scăldătoare pentru oamenii bolnavi). ❖

Noii sfinți canonizați

Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae, teolog al iubirii și comuniunii

Născut în ziua de 16 noiembrie 1903 în Vlădeni, jud. Brașov, era cel mai mic dintre cei cinci copii ai lui Irimie și Reveca: doi frați, Ilie și Gheorghe, și două surori: Maria și Reveca. Familia Stăniloae era foarte credincioasă și cu tradiție în ce privește preoția. Mama sa, Reveca, a avut doi frați: Iordache Curcubătă, protopop de Brașov, și Ilie Curcubătă, care a avut un fiu preot în Budila și o fiică ce a devenit preoteasă, căsătorindu-se cu Vasile Coman, mai întâi protopop de Brașov, iar apoi, după moartea ei, călugăr la Măn. Sâmbăta și episcop al Oradiei.

Reveca, sora Părintelui Dumitru, s-a călugărit la Măn. Râmeț, după moartea soțului ei, primind numele Rafaela și este înmormântată la Măn. Țigănești, unde a trăit în ultima parte cu fiicele sale, maicile Filofteia (†2019) și Rafaela. Înainte de a muri, Reveca a lăsat fiicelor, ca testament,

Sfântul Sinod întrunit la București în 11-12 iulie 2024 a aprobat canonizarea a 16 clerici, printre care și a Părintelui Dumitru Stăniloae, cu titulatura: Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae, cu cinstire în ziua de 4 octombrie. Personalitate marcantă a Ortodoxiei, a fost profesor de teologie, dogmatist, filosof, istoric, ziarist și traducător. De-a lungul celor 90 ani de viață, renumele de „cel mai mare teolog al secolului al XX-lea” (Olivier Clement) i-a fost confirmat cu prisosință prin opera sa, prin respectul și prin recunoașterea celor mai mari instituții academice ale lumii. A adunat în jurul Sfinției sale mii de preoți și ierarhi, teologi, studenți la teologie, dar nu numai, și mii de credincioși care aveau nevoie de cuvântul și blândețea sa.

să aibă grijă de unchiul Dumitru, deoarece fiica lui era plecată în străinătate.

Tânărul Dumitru a urmat cursurile Liceului confesional umanist „Andrei Șaguna” din Brașov. În 1922 a primit o bursă la Universitatea din Cernăuți. După un an s-a înscris la cursurile Facultății de Litere din cadrul Universității din București. În 1927 a terminat anul IV la Cernăuți și a susținut licența în Teologie. Apoi, a primit o bursă pentru studii de specializare la Atena.

Despre chemarea părintelui la teologie și preoție, PF Patriarh Daniel spunea despre cel care i-a fost îndrumător la doctorat: «Părintele Stăniloae mai întâi s-a înscris la Facultatea de Istorie a Universității din Cernăuți. Și după un an, în vacanță a venit acasă, iar într-o dimineață mama dânsului i-a spus: „Dumitru, am visat ceva deosebit despre tine”; el întrebă „ce?”. Ea răspunde „Am visat că a venit cineva și mi-a spus: Fă un veșmânt preoțesc dar la biserică pentru

Dumitru”. „Și eu, adăugă mama, am înțeles prin aceasta că tu ar trebui să te faci preot.”. El răspunde: „Nu știu dacă ar însemna chiar asta”. S-a dus înapoi la facultate și a început să constate că totuși facultatea pe care o urma era prea săracă spiritual. În anul următor s-a înscris la Facultatea de Teologie, deși era foarte înclinat spre istorie. În teza dânsului de doctorat îmbina de fapt istoria și teologia. ... Așadar, prima concluzie este că, în chemarea de preot a Părintelui Stăniloae, a contat foarte mult rugăciunea mamei.»

În toamna anului 1928 a susținut, la Cernăuți, teza de doctorat cu titlul: „Viața și opera patriarhului Dosoftei al Ierusalimului și legăturile lui cu Țările Românești”. Centrul Mitropolitan din Sibiu i-a oferit o bursă pentru Bizantinologie și Dogmatică. A plecat la Munchen pentru semestrul de iarnă, urmând seminarul de Istorie și filologie bizantină al profesorului August Heisenberg. În ianuarie 1929 a plecat să studieze la Berlin, apoi la Paris și la Belgrad, pentru studii de Bizantinologie și Dogmatică și documentare asupra operei originale a Sfântului Grigorie Palama.

La întoarcerea în țară a fost încadrat profesor suplinitor la catedra de Teologie fundamentală a Academiei Teologice „Andreiene”. În decursul a 17 ani de activitate didactică, a predat Teologie Dogmatică, Apologetică, Pastorală și Limba Greacă.

În octombrie 1930, Dumitru Stăniloae s-a căsătorit cu Maria Mihu. În 1931 i s-au născut gemenii Dumitru și Maria, care mor curând: în septembrie 1931, băiatul, iar fiica în aprilie 1945.

În octombrie 1931, Dumitru Stăniloae a fost hirotonit diacon, în 1932 a devenit profesor titular provizoriu la Academia Teologică din Sibiu, iar în septembrie 1932 a fost hirotonit preot. În octombrie 1933 i s-a născut cel de-al treilea copil, Lidia Stăniloae (†2017).

La 1 ianuarie 1934, părintele Stăniloae a fost numit redactor responsabil al ziarului Telegraful Român, funcție îndeplinită vreme de 12 ani. În acest context, l-a cunoscut pe Nichifor Crainic, legându-se o prietenie deosebită.

În iunie 1936, părintele Stăniloae este numit rector al Academiei Teologice din Sibiu, funcție în care rămâne timp de zece ani. În 1938 apare la Sibiu lucrarea fundamentală „Viața și învățătura Sfântului Grigorie Palama”.

În 1946, la presiunea autorităților comuniste, părintele Stăniloae își încheie mandatul de rector, dar mai rămâne încă un an profesor. Apare la Sibiu primul volum din traducerea Filocaliei. În același timp, părintele a fost transferat la Facultatea de Teologie a Universității din

București, urmându-l la catedra de Teologie ascetică și mistică pe Nichifor Crainic. În 1947 a apărut volumul al doilea al Filocaliei, iar în 1948, volumele 3 și 4.

Din 1950, părintele Dumitru Stăniloae a participat la întâlnirile organizate de Rugul Aprins - unde a conferențiat de câteva ori, fără să facă parte din grupare.

În 1958, este arestat la 4 septembrie pentru participare la Rugul Aprins. Dus la Aiud, este eliberat în ianuarie 1963. Lucrează ca funcționar la Biblioteca Sfântului Sinod și din octombrie revine la catedră.

În 1965 a fost solicitat să scrie articole și studii de către cei care-l cenzuraseră înainte, dorind acum să se prezinte în Occident imaginea „libertății religioase”. În 1968, părintele a fost invitat la Freiburg și Heidelberg pentru conferințe. În 1970 a conferențiat la Oxford, în 1971 a mers la Vatican, ca membru al delegației Bisericii Ortodoxe Române.

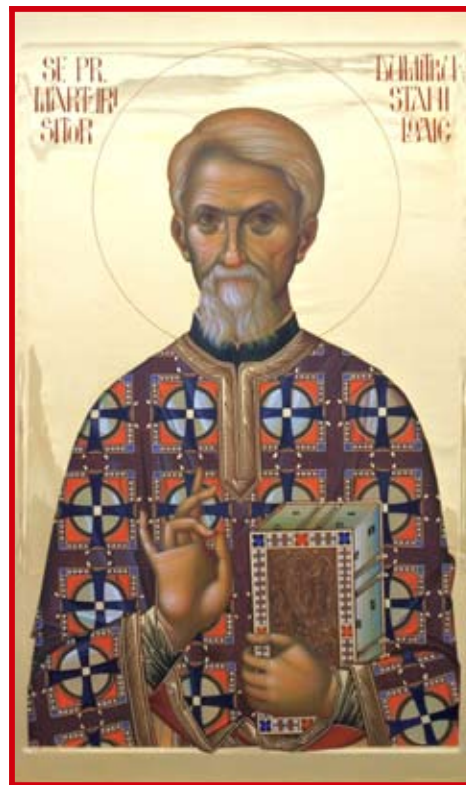
În 1973 a ieșit la pensie, dar a rămas profesor consultant pentru cursul de doctorat. În 1976 a apărut Filocalia, volumul 5, iar în 1977, volumele 6 și 7, în 1979 volumul 8, în 1980 volumul 9, în 1981, volumul 10.

A devenit membru corespondent al Academiei Române în 1990 și, tot atunci, a apărut Filocalia, volumul 11. În 1991 a devenit membru titular al Academiei și s-a publicat volumul 12.

De-a lungul timpului, numeroase alte lucrări au văzut lumina tiparului, iar părintele Dumitru Stăniloae a primit titluri de onoare din partea mai multor universități din lume.

A trecut la cele veșnice la 90 de ani, în ziua de 4 octombrie 1993.

Maica Proinstareță Filofteia Potcoavă, nepoata Părintelui Dumitru Stăniloae, cea care l-a îngrijit în ultimii trei ani de viață spunea: „Unchiul a fost un om care a purtat mereu cămașa fericitului, cum se zicea la noi în sat. Era mereu fericit, mereu senin, n-a avut niciodată vreo vorbă rea către cineva, tot timpul era mulțumit. Nici mie nu-mi zicea nimic, chiar dacă mai greșeam câteodată, ca fiecare om. Tot timpul zicea că e bine. Mulți din cei care

veneau pe la dânsul îi aduceau câte ceva, de obicei alimente, dar unchiul nu voia să primească. Iar dacă aceștia insistau, lua, dar trimitea la alții, de obicei la familii sărace. Îi iubea mult pe săraci și era foarte milostiv cu ei.

A iubit și copiii foarte mult. Cunoșteam o familie cu șapte copii, care locuia vizavi de noi, și mereu mă trimitea la ei, atunci când lua pensia, ca să le duc câte ceva. Iubea pe toată lumea, nu numai pe copii. Zilnic veneau oameni la dânsul în vizită. Nu era zi în care să nu vină cel puțin patru, iar de multe ori și câte douăzeci de persoane. Unchiul știa întotdeauna ce să răspundă fiecăruia și nu lăsa pe nimeni să plece de la dânsul fără răspuns la ceea ce-l preocupa.”

Despre viața, lucrările și personalitatea Părintelui se pot scrie volume întregi. Anul 2013 în Patriarhia Română a fost „Anul comemorativ Dumitru Stăniloae” și ni l-a descoperit pe Părintele Profesor. De acum rămâne ca fiecare dintre noi să stăruim mai mult asupra sfințeniei sale, să ne rugăm lui să ne lumineze mintea cu adâncurile teologice și să ne pătrundă sufletul cu iubirea Sfintei Treimi. ✿

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 29 SEPTEMBRIE - 6 OCTOMBRIE 2024

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 29.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 19-a după Rusalii (Predica de pe munte. Iubirea vrăjmașilor) Utrenia, Sf. Liturghie
Luni 30.09	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujbă de priveghere
Mărti 01.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Acoperământul Maicii Domnului - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 02.10	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 04.10	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 05.10	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 06.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 20-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain) Utrenia, Sf. Liturghie